

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú eljárásban személyesen eljár, a másodfokú eljárásban dr. Kussinszky Péter pártfogó ügyvéd (1066 Budapest, Zichy Jenő u. 19.) által képviselt felperesnek az Ábrók és Horogh Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Ábrók László ügyvéd, 4220 Hajdúböszörmény, Pf. 85.) által képviselt alperes elleni vételár megfizetése és kártérítés iránti perében a Pest Megyei Bíróság 2007. február 7-én kelt 11.P.23.546/2006/9. számú részítése ellen a felperes és az alperes által előterjesztett fellebbezések folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét részben megváltoztatja, a marasztalási összeget 264 (kétszázhatvannégy) forintra leszállítja; mellőzi a 20.000 (húszezer) forint kártérítés elszámolását; egyidejűleg a kamatfizetés kezdő időpontját 2003. szeptember 18. napjában állapítja meg.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 14.200 (tizennégyezer-kétszáz) forint másodfokú perköltséget.

A pártfogó ügyvéd (dr. Kussinszky Péter ügyvéd, 1066 Budapest, Zichy Jenő u. 19.) 3.000 (háromezer) forint és 600 (hatszáz) forint áfa, összesen 3.600 (háromezer-hatszáz) forint másodfokú munkadíját, továbbá a felperes által le nem rótt 7.000 (hétezer) forint másodfokú eljárási illetéket az állam viseli.

Megkeresi a Gazdasági Hivatalt, hogy a pártfogó ügyvéd munkadíját fizesse ki a pártfogó ügyvéd részére.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Alperest 1995. november 6-án, a perben nem álló 1995. október 24-én jegyezték be a cégjegyzékbe. Az alperes 2005. november 1. napjától végelszámolás alatt, a szövetkezet pedig 2004. április 6-tól felszámolás alatt áll.

Felperes az 1998. november 16-án kötött üzletrész-adásvételi szerződéssel a 60.000 forint vételárért 60.000 forint értékű üzletrészt vásárolt. Az ugyanezen a napon 1016126/98. szám alatt megkötött, a fizetési határidő és a vételár tekintetében többször, utoljára 2003. július 23-án módosított üzletrész-adásvételi szerződéssel felperes az üzletrészeket eladta az alperesnek 136.190 forint vételárért 2003. szeptember 17-i teljesítési határidővel.

A felperes 2004. január 14-én előterjesztett fizetési meghagyás iránti kérelmében alperest 136.190 forint és annak 2003. szeptember 17-től a kifizetés napjáig járó 16 %-os kamatai, további 15.000 forint perköltség megfizetésére kérte kötelezni arra hivatkozással, alperes esedékességkor nem teljesítette az üzletrész-adásvételi szerződés szerinti fizetési kötelezettségét.

Alperes a 2004. október 1-jén kibocsátott, részére 2004. november 18-án kézbesített fizetési meghagyással szemben ellentmondással élt, az eljárás megszüntetését kérte arra hivatkozással, a fizetési meghagyásban megjelölt 136.190 forintot 2004. november 24-én postai átutalással megfizette a felperesnek.

Felperes a perré alakult eljárásban előterjesztett, többször módosított keresetében alperest szerződés teljesítése címén 136.190 forint és ezen összeg után 2003. szeptember 17-től a kifizetésig a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamat, továbbá a szerződés nemteljesítésével okozott kár megtérítése címén 11.840.000 forint vagyoni, 50.000.000 forint nem vagyoni kár és ezen összegek után ugyancsak 2003. szeptember 17-től a kifizetésig a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni.

A szerződés teljesítése iránti igénye tekintetében előadta, a irodájában közel 7.500.000 forintot „helyezett el”, követelése azonban nem nyert kielégítést. A perbeli üzletrész-adásvételi szerződésben vállalt fizetési kötelezettségének alperes esedékességkor nem tett eleget. Emiatt alperessel szemben felszámolási eljárást is kezdeményezett.

Az alperestől 2004. december 11-én postai csekken 136.190 forint érkezett részére. Az összeg rendeltetése nem volt megállapítható, a fizetési mód pedig lényegesen eltért a korábbi gyakorlattól, amely szerint alperes az irodában készpénzben fizetett, továbbá az összeg sem a perbeli követeléssel összefüggésben felmerült költségekre, sem a késedelmi kamatra nem nyújtott fedezetet, egyébként pedig lényegesen kisebb volt, mint a irodában elhelyezett pénzösszegekre tekintettel fennálló követelése. Mindezekre tekintettel az alperes által fizetett összeg nem

minősülhetett az alperes szerződéses kötelezettsége teljesítésének, ezért azt a képviselőjeként a szervezet számára nyújtott alperesi támogatásnak, adománynak tekintette, akként vette át, amint azt a csatolt 2004. december 12-én kelt pénzátvételi jegyzőkönyv igazolja.

Az alperes 2005. február 22-én kelt, hozzá címzett levelében foglaltakra hivatkozással állította azt is, a kifizetett összeget maga az alperes sem a szerződés teljesítésének szánta. Mindezekre tekintettel a Ptk. rendelkezéseinek megfelelő teljesítés hiányában az alperes megalapozatlanul hivatkozik a szerződés teljesítésének megtörténtére.

Az előadottak alátámasztására egyebek mellett csatolta az alperes 2005. február 22-én kelt, hozzá címzett levelét, amelyben arról tájékoztatta, a felszámolás iránti kérelmében megjelölt követelést - 136.190 forintot - 2004. november 24-én postai átutalással megfizette, 2005. február 1-jén pedig szintén postai átutalással további 17.813 forintot fizetett a tőkeösszeg késedelmes megfizetésére tekintettel a Ptk. rendelkezései szerint számított késedelmi kamatként. A levél továbbá tartalmazza azt is, alperes „a fenti követelések jogosságát továbbra sem ismeri el, kifizetésükre kizárólag a felszámolási eljárás sajátosságai miatt került sor, annak az egyértelmű ténynek az igazolásaként, hogy alperes nem fizetéseképtelen”. A levél rögzíti azt is, alperes „a felszámolási eljárás alapjaként megjelölt szerződéssel kapcsolatban semmiféle további követelést nem ismer el”.

A felperes kártérítési kereseti kérelme az alperes szerződésszegése, illetve szerződésen kívüli jogellenes magatartása következtében felmerült, részben a többi „..... károsult” képviselőjével összefüggésben keletkezett költségei - telefonálás, fénymásolás, irodabérlet, egyebek - és nem vagyoni kára megtérítésére irányult.

Alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Előadta, a perbeli üzletrész-adásvételi szerződésben meghatározott teljesítési időpontban a felperes nem jelent meg nála, az üzletrészek átruházására, illetve a vételár kifizetésére ezért nem került sor. Időközben a üzletrészei elértéktelenedtek, ennek következtében az üzletrészek eladói, így a felperes sem tudtak a szerződésekben foglaltaknak megfelelő értékű üzletrészeket szolgáltatni. Erre tekintettel 2003. október 10. napjától valamennyi, így a felperessel kötött szerződés teljesítését is megtagadta. Felperes utóbb 2004. október 13-án felszámolási eljárást kezdeményezett vele szemben a perbeli üzletrész-adásvételi szerződés szerinti vételár megfizetésének elmulasztására hivatkozással. Ezt követően 2004. november 24-én 136.190 forintot, 2005. február 1-jén pedig késedelmi kamat címén további 17.813 forintot postai úton átutalt felperesnek, majd 2005. február 22-én kelt levelében arról is tájékoztatta felperest, hogy az összegek átutalására milyen jogcímen került sor. A felperes felszámolási eljárás iránti kérelmét utóbb a bíróság érdemi vizsgálat nélkül elutasította.

Állította azt is, közte és a felperes között a perbeli üzletrész-adásvételi szerződésen kívül semmilyen további jogviszony nem áll fenn, ezért az általa kifizetett összeget kétséget kizáróan e szerződés teljesítésének kell tekinteni. Fizetési kötelezettsége teljesítésére figyelemmel pedig a kereset megalapozatlan.

Hangsúlyozta azt is, felperes a részére kifizetett összeget megalapozatlanul tekinti „adománynak”, figyelemmel arra, hogy soha nem tett erre utaló nyilatkozatot, továbbá arra, hogy 2005. február 22-i, egyebekben a felperes által csatolt levelében annak jogcímén egyértelműen megjelölte.

Egyebek mellett postai készpénz-befizetési csekk másolatotokat csatolt, amelyekből megállapíthatóan felperes részére 2004. november 24-én 136.190 forint, majd 2005. február 1-jén 17.813 forint került feladásra.

A per 2007. február 7-i tárgyalásán az elsőfokú bíróság a kártérítési kereset tárgyalását „elkülönítette”, majd ezt követően meghozott 11.P.23.546/2006/9. számú részítéletével alperest a felperes javára 23.560 forint, továbbá ezen összeg után 2003. szeptember 17. napjától 2004. december 31-ig évi 11 %, 2005. január 1-jétől a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére a naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamat megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a szerződés teljesítésére irányuló keresetet elutasította és alperest az állam javára 7.000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

Az részítélet indokolása szerint a felperes által kiállított pénzátvételi jegyzőkönyvből egyértelműen megállapíthatóan felperesnek több követelése volt az alperessel szemben, továbbá köztudomású tény, hogy alperes a perbelivel hasonló szerződéseket kötött más személyekkel is, akiknek képviselőjében felperes többször nyilvánosan is fellépett. Alperes eltért a korábbi gyakorlattól, amikor a kifizetést nem irodahelyiségében, hanem postai úton teljesítette a felperes részére. Mindezekre, továbbá a Ptk. 290. § (1) bekezdésében és 277. § (2) és (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel az alperesi kifizetés csak attól az időponttól minősülhet teljesítésnek, amikor alperes annak jogcímét közölte felperessel. Erre pedig csak az alperes 2005. február 22-én kelt, felperes által nem vitásan átvett levelében került sor. Ezért a kifizetett összeg e levél felpereshez érkezése időpontjától számolható el az alperes perbeli adásvételi szerződés szerinti teljesítéseként, mégpedig a Ptk. 293. §-a alapján elsősorban a költségre, azután a kamatra és végül a főkövetelésre.

Az elsőfokú bíróság a fizetési meghagyás benyújtására, az azzal kapcsolatos levelezés, fénymásolás költségeire figyelemmel a felperes „perköltségeként” 20.000 forint elszámolását találta indokoltnak.

A továbbiakban az elsőfokú bíróság kifejtette, 2005. február 28-án alperes tőketartozása 136.190 forint volt. Ezen összeg után 2003. szeptember 18-tól 2004. december 31-ig az évi 11 % kamat 19.285 forintot, 2005. január 1-jétől február 28-ig a 9,5 % jegybanki alapkamat 2.088 forintot, mindösszesen a késedelmi kamat 21.373 forintot tett ki. A költségre és a kamatra elszámolt összeg levonása után tehát az alperes által megfizetett, összesen 154.003 forintból 112.630 forint számolható el a tőketartozásra. Ily módon a fennmaradó tőketartozás összege 23.560 forint. Az alperes ezt az összeget és annak 2003. szeptember 17-től járó törvényes kamatát tartozik megfizetni felperes részére.

Alperes a perre okot adott, mert csak a fizetési meghagyás átvétele után kezdte meg a teljesítést, azonban felperesnek ekkor is olyan tájékoztatást adott, hogy nem

ismeri el követelését. Alperes a részítélettel elbírált kereset vonatkozásában pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes perköltsége és a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt eljárási illeték megfizetésére.

A részítélettel szemben a felperes és az alperes is fellebbezett jogi képviselő útján.

A felperes fellebbezésében - annak tartalma szerint - az elsőfokú bíróság részítélete keresetet elutasító rendelkezésének megváltoztatását, az alperes keresete szerinti marasztalását kérte.

Korábbi perbeli nyilatkozatait lényegében megismételve hangsúlyozta, az alperes által részére megfizetett összeg részben sem tekinthető az alperest az üzletrész-adásvételi szerződés alapján terhelő fizetési kötelezettsége teljesítésének. Állította, alperes 2005. február 22-i, a kifizetés megtörténte és a pénzösszeg más rendeltetésre történt átvétele, felhasználása után tett nyilatkozatához nem fűződhet ilyen joghatás, különös tekintettel arra, hogy magából az alperesi nyilatkozatból is kitűnik, a kifizetést maga az alperes sem tekintette a szerződés teljesítésének, követelése jogszerűségét továbbra sem ismerte el.

Az alperes fellebbezésében - annak tartalma szerint - elsődlegesen az elsőfokú bíróság részítélete keresetnek helyt adó rendelkezésének megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását, másodsorban a részítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Előadta, téves és megalapozatlan az első fokú részítélet azon ténymegállapítása, hogy felperesnek több követelése volt vele szemben, továbbá, hogy felperes más hasonló szerződést kötő személyek nevében is többször is nyilvánosan fellépett. Ezzel szemben a rendelkezésre álló iratokból kétséget kizáróan megállapíthatóan felperes kizárólag egyetlen üzletrész-adásvételi szerződés alapján érvényesített vele szemben elszámolási igényt. Erre, továbbá arra figyelemmel, hogy az átutalt összeg megegyezett a szerződésben szereplő vételárral, a jogcím megjelölésének hiánya nem értékelhető akként, hogy a teljesítés ne lett volna szerződésszerű. Felperes számára az összeg rendeltetése, jogcíme beazonosítható volt, különös tekintettel arra, hogy ezen tartozásra hivatkozással kezdeményezett vele szemben felszámolási eljárást. Mindezeket figyelembe véve az elsőfokú bíróság jogszabálysértően kötelezte a teljesített kifizetésen felül további kamat és költség megfizetésére.

A részítélet indokolásában foglaltakkal szemben továbbá az elsőfokú bíróság felperes javára 20.000 forintot ténylegesen nem perköltségként, hanem olyan költségként vett figyelembe, amellyel szemben felperes a részére kifizetett összeget elszámolhatta volna. A per során azonban felperes semmiféle egyéb költséget nem igazolt és erre nézve az elsőfokú bíróság sem folytatott bizonyítást. Az pedig

nyilvánvaló, hogy a felperes a részére kifizetett összeget sem 2004-ben, sem 2005-ben nem számolhatta el a jelen per perköltségével szemben.

A részítélet rendelkező része, illetve a perköltségre vonatkozó rendelkezései szintén jogszabálysértőek, mert az elsőfokú bíróság határozata rendelkező részében a perköltség viseléséről nem rendelkezett, az indokolásból azonban az tűnik ki, hogy az elsőfokú bíróság a marasztalási összeget és a perköltséget összevonta és utóbbit marasztalási összegként jelölte meg.

Egyebekben azért is jogszabálysértő az első fokú határozat, mert felperes követelése az általa kezdeményezett felszámolási eljárás során kielégítést nyert, ily módon megszűnt. Ezzel a felperesnek is tisztában kellett lennie. Alperes tehát a perre okot nem adott. Az elsőfokú bíróságnak a teljes perköltség, de legalábbis annak nagyobb része megfizetésére felperest kellett volna köteleznie.

A felperes fellebbezési ellenkérelme elsősorban az alperesi fellebbezés hivatalbóli elutasítására irányult annak elkészttségére hivatkozással.

Egyebekben vitatta az alperes fellebbezésében foglaltak megalapozottságát, lényegében a fellebbezésében előadottakat megismételve.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mindenképp az alperesi fellebbezés elkészttségét vizsgálta.

A tértivevény tanúsága szerint az elsőfokú bíróság részítéletét az alperes jogi képviselője 2007. március 16-án vette át. Az ettől számított 15 napos fellebbezési határidő utolsó napja tehát 2007. március 31-ére, szombati napra esett. A Pp. 103.§ (4) bekezdésében foglaltakból következően az alperes számára nyitva álló fellebbezési határidő az ezt követő munkanapon, 2007. április 2-án, hétfőn járt le. Az alperesi jogi képviselő a fellebbezést 2007. április 2-án ajánlott tértivevényes küldeményként az elsőfokú bírósághoz címzetten postára adta, így a Pp. 105.§ (4) bekezdésében foglaltak szerint a fellebbezés nem késett el. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az alperesi fellebbezést érdemben vizsgálta.

A felperes fellebbezése megalapozatlan, az alperes fellebbezése részben megalapozott az alábbiak szerint.

A Ptk. 365.§ (1) bekezdése szerint adásvételi szerződés alapján az eladó köteles a dolog tulajdonjogát a vevőre átruházni és a dolgot a vevő birtokába bocsátani, a vevő pedig köteles a vételárat megfizetni és a dolgot átvenni.

A Ptk. 277.§ (1) bekezdésének 2003. július 1-jéig hatályban volt, azonban az azt megelőzően kötött szerződésekre irányadó és így a jelen perben alkalmazandó rendelkezése kimondta, a szerződéseket tartalmuknak megfelelően, a megszabott helyen és időben, a megállapított mennyiség, minőség és választék szerint kell teljesíteni. A szolgáltatásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy azt rendeltetésének,

illetőleg a szerződésben kötött vagy egyébként a szerződéskötéskor a kötelezett által ismert célnak megfelelően lehessen felhasználni.

A (2) bekezdés pedig a szerződés teljesítésében a felek számára együttműködési kötelezettséget írt elő.

A Ptk. 301.§ (1) bekezdése pénztartozás esetében a késedelembeesés időpontjától kezdve a törvényben meghatározott mértékű késedelmi kamatfizetési kötelezettséget ír elő a kötelezett számára.

A Ptk. I. 4.§ (3) bekezdése értelmében a késedelem jogkövetkezményei csak a határidő utolsó napjának elteltével állnak be.

A Ptk. 293.§-a szerint, ha a kötelezett kamattal és költséggel is tartozik, és a fizetett összeg az egész kiegyenlítésére nem elég, azt elsősorban a költségre, aztán a kamatra és végül a főtartozásra kell elszámolni. A kötelezett eltérő rendelkezése hatálytalan.

A Ptk. 318.§ (1) bekezdése szerint a szerződésszegésért való felelősségre, valamint a kártérítés mértékére a szerződések kívül okozott károkért való felelősség szabályait kell alkalmazni azzal az eltéréssel, hogy a kártérítés mérséklésének - ha jogszabály kivételt nem tesz - nincs helye.

A polgári jogi általános kártérítési felelősség feltételeit meghatározó Ptk. 339.§ (1) bekezdése kimondja, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Ptk. 355.§ (4) bekezdése alapján kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

Azok a költségek tehát, amelyek a jogosultat a kötelezett szerződésszegő magatartása folytán, a követelés érvényesítésével összefüggésben érték, olyan költségnek tekintendők, amelyek a kártérítés fogalmi körébe tartoznak.

Felperes keresete az alperessel 1998. november 16-án megkötött, utóbb többször módosított szövetkezeti üzletrész-adásvételi szerződés teljesítésére, az e szerződés alapján 2003. szeptember 17-én esedékessé vált 136.190 forint vételár és járulékai megfizetésére, valamint az alperes szerződésszegő, a szerződésszerű teljesítést elmulasztó magatartása folytán az igényérvényesítéssel összefüggő kára megtérítésére irányult.

Az eljárás során felperes csak általánosságban hivatkozott arra, hogy a irodájában „elhelyezett” közel 7.500.000 forintot, amely nem került megfizetésre részére. Arra nézve azonban a perben adat nem merült fel, s illet a felperes sem

állított, hogy a felperes perbeli időszakban a perbeli szerződésen túl több hasonló összegű szerződést kötött volna alperessel, amelyből eredően több, közel azonos összegű követelése állna fenn. Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor tényként azt állapította meg, hogy felperesnek több követelése állt fenn az alperessel szemben, s ezen ténymegállapítására alapítva arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes által postai csekken megfizetett összeg rendeltetése felperes számára csak 2005. február 28-án, az összeg jogcíméről szóló tájékoztatást tartalmazó alperesi levél kézhezvételének időpontjában vált felismerhetővé, és ezért ez az időpont tekintendő a teljesítés időpontjának.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az alperes által 2004. november 24-én postára adott összeg rendeltetése felperes számára ismert kellett, hogy legyen, különös tekintettel arra, hogy az összeg pontosan megegyezett felperes perbeli vételár-követelésével, amely követelés érvényesítése iránt egyebekben fizetési meghagyásos eljárást is indított alperessel szemben, továbbá felszámolási eljárás megindítását is kezdeményezte. Abban az esetben pedig, ha a felperesnek mindezek ellenére mégis kétsége merült fel az összeg rendeltetését illetően, úgy az együttműködés, a jóhiszemű joggyakorlás követelményére tekintettel elvárható lett volna felperestől, hogy haladéktalanul tisztázza az összeg rendeltetését.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a 136.190 forint összeg felperes részére történt megfizetése időpontját 2004. november 24. napjában állapította meg.

Tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a marasztalás összegébe az elkülönített kártérítési igényből felperes javára 20.000 forintot, mint az igényérvényesítéssel felmerült költséget elszámolt. A kártérítési igény - a költségek - vonatkozásában ugyanis az elsőfokú bíróság a kereset további tárgyalásáról döntött, ezért részítéletével kizárólag a szerződés teljesítésére, a vételár megfizetésére irányuló kereseti kérelmet bírálhatta el.

A rendelkezésre álló adatokból megállapítható, az alperes tartozása 2003. szeptember 17-én vált esedékessé. Az ezt követő naptól, 2007. szeptember 18-tól a teljesítésig, 2004. szeptember 24-ig terjedő 432 napos késedelem idejére a törvényes mértékű, évi 11 % késedelmi kamat alapulvételével alperest a 136.190 forint tőketartozás után 17.731 forint késedelmi kamatfizetési kötelezettség terhelte. Ennek levonása után tehát az alperes által megfizetett 136.190 forintból 118.459 forint csökkentette a tőketartozást, így 2004. november 24-én az alperes fennmaradó tőketartozása 17.731 forint volt.

Alperes 2005. február 1-jén további 17.813 forintot fizetett meg postai csekken a felperesnek.

A még fennmaradt tőketartozás után 2004. november 25-től 2004. december 31-ig (37 napra) az évi 11 % mértékű késedelmi kamattal számolva 198 forint, míg 2005. január 1-jétől 2005. február 1-jéig (32 napra) a 2004. december 31-én érvényes 9,5 % mértékű jegybanki alapkamattal számolva 148 forint, mindösszesen tehát 346 forint késedelmi kamatfizetési kötelezettség terhelte alperest. Ennek levonása után

pedig az átutalt 17.813 forintból 17.467 forint vehető figyelembe a 17.731 forint tőketartozás teljesítéseként. Az állapítható meg tehát, hogy alperes 264 forinttal fizetett kevesebbet annál, mint amennyi a felperessel szemben még fennálló tőketartozása volt. A szerződés teljesítése címén felperes erre az összegre tarthat igényt. Az ezt meghaladó marasztalási összeg vonatkozásában ezért téves az elsőfokú bíróság részítése.

Ugyancsak tévesen határozta meg az elsőfokú bíróság a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját. A 2003. szeptember 17-i teljesítési határidőre figyelemmel ugyanis a Ptk. már idézett rendelkezései szerint az alperesi késedelem következményei csak 2003. szeptember 18-án álltak be, így kamatfizetési kötelezettsége is csak e naptól áll fenn.

A perköltségre nézve a Fővárosi Ítéltábla álláspontja a következő.

A Pp. 78.§ (1) bekezdése akként rendelkezik, a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a peresztes felet kell kötelezni; ez alól annyiban van helye kivételnek, amennyiben a 80-83.§-ok eltérően rendelkeznek, vagy a törvény egyéb kifejezett rendelkezésre a perköltséget a per eldöntésétől függetlenül másnak a terhére rója.

A Pp. 80.§ (1) bekezdése szerint, ha az alperes a perre okot nem adott, és a követelést az első tárgyaláson azonnal elismeri, az alperes költségében a felperest kell marasztalni.

A 81.§ (1) bekezdése pedig kimondja, részleges pernyertesség esetében a bíróság a perköltség felől a pernyertesség arányának, valamint az egyes felek által előlegezett költségek összegének figyelembevételével határoz.

A fenti rendelkezésekből következően a peresztes alperes felperesi perköltség viselésére kötelezésének mellőzésére és a pernyertes felperesnek az alperesi perköltségben marasztalására csakis abban az esetben kerülhet sor, ha az alperes nem adott okot a perre és a felperesi követelést az első tárgyaláson elismeri. Bármelyik feltétel hiányában a pernyertes felperes perköltségében az alperest kell marasztalni. A pernyertesség vizsgálata körében pedig annak van alapvető jelentősége, hogy a felperes keresetét a bíróság ítéletében megalapozottnak találja-e, illetve mennyiben találja megalapozottnak. Amennyiben a per tartama alatt az alperes részben teljesít és így marasztalására csak a fennmaradt tartozásnak megfelelő összegben kerül sor, a felperest teljes egészében pernyertesnek kell tekinteni.

Alperes a perre okot adott, mert fizetési kötelezettségének csak azt követően tett eleget, hogy felperes követelését fizetési meghagyás útján vele szemben érvényesítette. Kétségtelen, a per tartama alatt alperes fizetési kötelezettségének

túlnyomórészt eleget tett, a kifejtettek szerint azonban a felperes mindezek ellenére pernyertesnek tekinthető.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 213.§ (2) bekezdése alapján részíteletet hozott és az elsőfokú bíróság részíteletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alkalmazásával részben megváltoztatta, a marasztalási összeget 264 forintra leszállította, mellőzte a 20.000 forint kártérítés elszámolását, a kamatfizetés kezdő időpontját pedig 2003. szeptember 18. napjában állapította meg.

A Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alkalmazásával kötelezte az alperes másodfokú eljárásban felmerült, az áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíjból, valamint a fellebbezési eljárási illetékből álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla a kirendelt pártfogó ügyvéd 7/2002.(III.30.) IM rendelet 2007. december 31-ig hatályban volt, azonban a jelen eljárásban még alkalmazandó 1.§ (1), (3) és (4) bekezdése, 5.§ (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdése, továbbá a 2007. évi CLXIX. törvény 58.§ (4) bekezdése alapján megállapított másodfokú munkadíja viseléséről és a gazdasági hivatal megkereséséről a 7/2002.(III.30.) IM rendelet 5.§ (3) és (6) bekezdése alapján rendelkezett.

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésével kapcsolatos rendelkezés az 1990. évi XCIII. törvény 5.§ (1) bekezdés a) pontján, valamint a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. és 14.§-ain alapul.

Budapest, 2008. május 23.

. Rózsa Éva s. k.
a tanács elnöke

Dr. Felker László s. k.
előadó bíró

Dr. Rutkai Éva s. k.
bíró

A kiadmány hitelélül:

Kiss Sándorné
tisztviselő

